

Lopetin tappelut, kun hän ei enää ilmestynyt niihin. Eipä sillä että olisin tahtonut tapella hänen kanssaan, halusin vain nähdä hänet. Kotona asiat eivät olleet paremmin. Vanhempani olivat saattaneet viimein eronsa loppuun, mutta huoltajuuskiista oli rajumpi kuin koskaan. Minulta kysyttiin, että kummanko luona halusin asua ennen kuin muuttaisin omilleni. Aivan sama, vastasin hajamielisesti joka kerta. Tai ehkä vain ajattelen sanoneeni niin. Vetäisin hihani ylös. Arvet risteilivät käsissäni, mutta huomasin myös jotain uutta: arpien keskellä ei enää loistanut punaista juovaa tai kovaa rupea. Mieleni kirkui veitsen perään; himoiten veren näkemistä. Panin vastaan; ei, en tarvitse sitä, vakuuttelin itselleni. Pärjään ilmankin. Kuitenkin mieleni teki hakea puukko ja painaa se arpien väliin. Käsikin himon kuitenkin asettua taka-alalle. En onnistunut, ja hieman vastahankaisesti laskin hihani alas. Himo laantuisi. Aikanaan. Connor seisoi tuttuun tapaan moottoripyöränsä luona. Pakotin jalkani menemään eteenpäin, vaikka vatsani tuntui jääneen kauas taakse. Connor naputteli bensamittaria ja mumisi itsekseen. -Hei, sanoin kuulostaen varmemmalta kuin kuvittelin. -Ai, hei, hän vastasi ja irrotti katseensa mittaristosta. Hänen silmänsä... olisin voinut tuijottaa niitä ikuisuuksiin. -Hieno pyörä, sanoin takellelleen ja katsahdin hänen moottoripyöräänsä. Keltainen BMW, täynnä hevosvoimia. -Kiitos, hän sanoi viileästi. Olin jo tekemässä lähtöä kiusalliseksi käyneestä tilanteesta, kun hän kysyi: -Tulisitko... um... tulisitko huomenna illalla tänne koululle kanssani? Yhtäaikaan iloisena, hämmentyneenä ja pelästyneenä, en saattanut kuin nyökätä. Mitä laitan päälleni? Mumisin vaatekaappini edessä. Enää ei ulkona ollut kovin lämmintä. Pian pitäisi kuitenkin lähteä. Luovutin, ja nappasin kaapista parhaat farkkuni ja lempipuseroni. Hiuksiani en edes ehtinyt murehtia. Juoksin eteiseen ja heilautin takin niskaani. Viimeinen katsaus peiliin kertoi tarpeeksi: minua jännitti enemmän kuin koskaan. Laitoin käteni takin taskuihin, ja oikeaan käteeni lierahti jotain. Linkkuveitsi. Jospa minä... vain että hermostus lakkaa... huomasin ajattelevani. Ei, käskin itseäni. Ei. Connor oli jo koululla kun saavuin. Tähdet olivat vaihtaneet päivän illaksi, ja ne tuikkivat iloisesti. Tuiki, tuiki, tähtönen... -Hei, Connor sanoi kun käveli vierelleni. -Hei, vastasin ja hymyilin tahtomattani. Myös Connor hymyili. Menimme istumaan penkille, ja aloimme jutella. -Viilteletkö vielä? Connor kysyi. Hätkähdin, sillä en osannut odottaa kysymystä. -E-en, sanoin ja katsoin hänen silmiinsä. -Hyvä, hän sanoi ykskantaan. Pitkän hiljaisuuden jälkeen kysyin: -Miksi pyysit minut tänne? Olisit voinut saada kenet tahansa. -Koska pidän sinusta? Hän vastasi kysyvästi ja hymyili. Käänsin katseeni hymyillen taivaalle. -Kauniita, kuiskasin. Ehkä vain itselleni, ehkä koko maailmalle. -Niin on, Connor myönsi ja katseli kanssani taivaalle. Kello viiletti kohti keskiyötä. -Minun pitäisi mennä, sanoin vastahakoisesti. -Hyvä on, Tuhkimo, hän sanoi ja naurahti. Minäkin naurahdin, ja katsahdin häneen. Sanaton kysymys. Sanaton vastaus. Hän laitto kätensä poskilleni, ja antoi huultensa lähestyä omiani. Suljimme silmämme. Suudelma oli taivaallinen, täynnä kaikkia tunteita. Ne kaikki purkautuivat ja annettiin anteeksi huulillamme, siinä hetkessä. Siinä hetkessä syntyi myös jotain uutta: liekki. Irtauduttuamme Connor kysyi vanhanaikaisesti: -Saanko alkaa riitata sinua? -Totta kai, vastasin onnellisena. Sulkeuduimme halaukseen. Kiitos positiivisesta palautteesta kaikille! Tämä saattoi olla joidenkin makuun liian siirappinen, mutta toivottavasti tykkäätte! Kaikki kommentit ovat tervetulleita :)